

**Universitarul Gabriel Corneanu (1942 - 2019) -
omul pentru care profesia a fost mai presus de orice**

**The academic Gabriel Corneanu (1942 - 2019) - The
man who placed profession above it all**

Nu-mi mai amintesc bine când și cum ne-am cunoscut. Se întâmpla cred pe la începutul anilor 1970. Aflasem de la colegii mei de la Stațiunea de cercetări biologice, geologice și geografice "Stejarul", Pângărați (Neamț) că trecuse și el, pentru scurt timp, prin acea citadelă a științei din inima Carpaților Orientali, unde făcuse primii pași în cercetare. O părăsise cu doar câteva luni înainte de a descinde eu acolo. Între timp, tânărul om de știință Gabriel Corneanu, căci despre el va fi vorba în cele ce urmează, se mutase cu activitatea în orașul său natal, Craiova, și încerca să se introducă într-un domeniu al biologiei, care în România fusese timp de vreo două decenii deraiat de la cursul lui firesc - Genetica. Era o mare efervescență în jurul acestui domeniu, mulți cercetători tineri doreau să-l îmbrățișeze, poate și din cauză că fusese ani în șir neglijat și hulit pe nedrept. Se făceau eforturi mari și la noi pentru a-l așeza acolo unde îi era locul. Cum la Pângărați, eu și colegul Ion Băra (universitarul de mai târziu), încercam să ne implicăm în acest domeniu de mare perspectivă al biologiei, ni se părea normal să intrăm în contact cu cât mai mulți specialiști din țară care aveau același țel, mai ales cu cei din generația noastră. Între aceștia s-a aflat și viitorul nostru coleg de breaslă și bun prieten Gabi Corneanu. Deși lucram de doar câțiva ani la Pângărați aveam ambiții mari și în vara lui 1972 organizam deja aici prima ediție a unui simpozion pe profil, sub genericul "*Genetica și progresul social-economic*". Nu am reușit să reunim atunci la Pângărați decât vreo 30 de tineri cercetători, dar era pentru noi deja un succes, un început promițător.

La a doua ediție a simpozionului, organizată în 1979 la Piatra Neamț și desfășurată pe parcursul a două zile, nu mai eram niște începători în ale cercetării, devenisem între timp doctori în biologie, așa că misiunea noastră de a-i convinge pe unii colegi din țară să ni se alăture la o reuniune de genetică în frumosul oraș de sub Pietricica a fost una mai ușoară. La acea ediție au fost prezenți peste 80 de specialiști din cercetare și din

I cannot remember exactly when we made our acquaintance. It must have been in the early 1970s. My colleagues from „Stejarul” Station of Biological, Geological and Geographical Research in Pângărați (Neamț) told me that he had started his research in that fortress of science at the heart of the Oriental Carpathians, but had left it just a few months before I got there. In the meantime, the young scientist Gabriel Corneanu, whom I will further present, had moved to his hometown, Craiova, and was trying to introduce a new field of biology - Genetics - which had been taken off its track for about two decades. There was great emulation in this domain, many new young researchers were eager to embrace it, maybe because it had been neglected and unjustly attacked for years. Serious efforts were being made in our country to restore it to its rightful place. As both I and my colleague Ion Băra (the later academic) were making attempts to be involved in this highly promising field, it felt natural to contact as many Romanian specialists as possible, especially the ones of our generation who shared our interest. Among them, we included our colleague and good friend, Gabi Corneanu. Despite our being researchers at Pângărați for only a couple of years, we had the big ambition of organising in 1972 the first edition of a specialised symposium on the theme "*Genetics and social-economic progress*". We only managed to reunite 30 young researchers, and yet, to us, this was already a success and an encouraging debut.

At the second two-day edition of the symposium, organised in 1979 in Piatra Neamț, we were no longer research "freshmen", as we had already taken our PhDs in biology, so our mission to convince some colleagues to join us for a genetics reunion in the town at the foot of Pietricica Mountain was successful. In that event, there participated more than 80 specialists from biological, agricultural and medical research and academic institutions from all over the country; among them, there were Gabriel Corneanu and some of his

învăţământul superior biologic, agricol şi medical, veniţi din toată ţara, printre care s-a aflat şi dr. Gabriel Corneanu împreună cu unii din colegii săi de la Universitatea din Craiova. A fost o ediţie foarte specială, mulţi dintre participanţi apreciind curajul şi efortul nostru, importanţa acestei reuniuni ştiinţifice şi a lucrărilor prezentate. Din păcate însă, la următoarele două ediţii (în 1981 şi 1983) au participat mai puţini specialişti decât în 1979, un motiv fiind probabil şi acela că evenimentele ştiinţifice pe teme de genetică teoretică şi aplicată se înmulţiseră în ţară şi erau organizate de instituţii mult mai puternice decât a noastră.

La ultima ediţie a acestui simpozion, colega şi prietena mea Gallia Butnaru, profesor la USAMV Timişoara, nu a putut veni la Piatra Neamţ, dar s-a gândit să trimită totuşi pe cineva care să prezinte lucrarea anunţată în program. Persoana însărcinată cu această misiune se numea Mihaela Cărbunaru, o bănăţeană brunetă, frumuşică şi dezgheţată, studentă în ultimul an, care îşi elabora teza de diplomă sub îndrumarea doamnei profesor Butnaru. În dimineaţa deschiderii lucrărilor simpozionului, pe când domnişoara în cauză urca scările ce duceau spre sala de conferinţe a Muzeului de Istorie din Piatra Neamţ, prima persoană întâlnită în cale a fost domnul Gabriel Corneanu. O întâlnire care avea să-i marcheze pe amândoi şi care peste doar patru ani a dat roade, cei doi hotărând să-şi unească destinele. Între timp, fosta d-ră Cărbunaru terminase cu brio facultatea şi fusese reţinută la catedră. Mă consider într-un fel naşul spiritual al familiei Corneanu, pentru că acea ediţie a simpozionului amintit a facilitat celor doi ocazia de a se întâlni, a se cunoaşte şi a constata că au lucruri în comun, ceea ce a dus la constituirea unei familii de universitari de calitate, de care mă leagă o lungă prietenie şi frumoase amintiri. Urmărindu-le apoi evoluţia profesională, în care maturitatea profesională a lui Gabi s-a îmbinat armonios cu tinereţea şi ambiţia de a răzbi în cercetare a Mihaelei, am fost bucuros să constat că cei doi se completau reciproc, că munca lor neobosită se concretiza în realizări remarcabile pe plan ştiinţific şi didactic. Pe parcursul anilor ce au urmat, căutându-i telefonic din diverse motive, constatham adesea că la ore târzii din noapte cei doi se aflau încă la lucru în universitate. Frecvenza muncii pusese stăpânire pe ei, iar pasiunea pentru meseria de dascăl şi cercetător nu le dădea răgaz. Erau veşnic ocupaţi şi prezenţi peste tot: în sălile de curs şi de lucrări practice cu studenţii şi masteranzii, pe teren şi în laboratoarele de cercetare pentru realizarea proiectelor contractate, la reuniuni ştiinţifice în ţară şi peste graniţă, în biroul de lucru pentru elaborarea de cărţi şi articole ştiinţifice etc.

Unele din preocupările mele ştiinţifice şi didactice, în special cele de radiobiologie, mutageneză experimentală, biotehnologie şi evoluţionism, au coincis cu cele ale profesorului Gabriel Corneanu, ceea ce ne-a apropiat şi mai mult, ne-a determinat să ne consultăm adesea, să colaborăm în realizarea anumitor proiecte, să ne bazăm unul pe celălalt. Chiar dacă nu ne-am întâlnit atât de des pe cât ne-am fi dorit, ci doar cu ocazia unor reuniuni

colleagues from Craiova. It was a special edition, many participants appreciating our efforts and courage as well as the importance of this scientific manifestation and of the papers defended in it. Unfortunately, at the following two editions (1981 and 1983), there were fewer specialists than in 1979, which must have been caused by the proliferation of scientific events in theoretical and applied genetics, held at larger institutions than ours.

At the last edition of this symposium, my colleague and friend Gallia Butnaru, a professor at USAMVB Timişoara, could not come to Piatra Neamţ, but she thought of sending someone to present the work announced in the programme. The person in charge of this mission was Mihaela Cărbunaru, a beautiful clever brunette, a student in the last year who was writing her diploma thesis under the guidance of Mrs Butnaru. In the morning of the opening of the symposium's works, while the lady in question was climbing the stairs leading to the conference room of the History Museum in Piatra Neamţ, the first person she met was Mr Gabriel Corneanu. A providential meeting which led them, in just four years, to unite their destinies. In the meantime, the former Miss Cărbunaru had successfully graduated with a degree and had become a university assistant. I consider myself, in some way, the spiritual "godfather" of the Corneanu family, because that edition of the symposium facilitated their meeting and knowing each other so as to find that they have things in common and lead to the formation of a family of academics, with whom I have developed a long-lasting friendship and beautiful memories. Following their professional evolution, in which Gabi's professional maturity was harmoniously combined with Mihaela's youthful ambition to succeed in research, I was pleased to find that the two completed each other and their tireless work resulted in remarkable achievements on a scientific and didactic level. During the years that followed, reaching them by telephone for various reasons, I could find them at late hours of the night still working at the university.

They had been totally seized with the frenzy of work and the passion for the teaching and research profession. They were always busy and present everywhere: in the lecture rooms with undergraduate and master's students, in the field and in the research laboratories for the completion of the projects contracted, at scientific meetings in the country and abroad, at the work desk for the elaboration of books and scientific articles, etc. Some of my scientific and didactic interests, especially those in radiobiology, experimental mutagenesis, biotechnology and evolutionism, coincided with those of Professor Gabriel Corneanu, which brought us even closer and often led us to collaborating in the realization of certain projects and relying on each other. Even though we did not meet as often as we wanted to, only at national and international scientific meetings, in committees for PhD public defence or occasionally, we were permanently in contact via phone and mutually supportive. We, together with Professor Ion Băra, had an

științifice naționale și internaționale, în comisiile pentru susținerea publică a unor doctorate sau ocazional, am fost permanent în contact telefonic și ne-am susținut reciproc. Noi doi, împreună cu profesorul Ion Băra, am avut o inițiativă menită să impulsioneze dezvoltarea geneticii în România, unirea forțelor tuturor celor care deserveau domeniul, prin crearea unei Societăți naționale de genetică și a unei reviste de profil. Din păcate, demersul nostru nu a avut ecoul cuvenit în rândul colegilor din țară, așa încât inițiativa a rămas doar în stadiul de proiect. Supărat și dezamăgit de faptul că o inițiativă ca aceasta nu a putut prinde viață, profesorul Băra nu a abandonat cu totul ideea și la sfârșitul anilor 1990 a fondat Seria de *Genetică și biologie moleculară* în cadrul Analelor Universității "Al. I. Cuza" din Iași.

În articolul de față nu mi-am propus să analizez opera profesorului Gabriel Corneanu, contribuțiile sale în domeniile abordate, ci să evoc câteva din coordonatele unui om special, ale unui prieten adevărat, ale unui mare caracter. Nu pot trece totuși cu vederea faptul că unele din abordările sale științifice pot fi considerate lucrări de pionierat în cercetarea românească și nu numai. Iată doar câteva dintre acestea: utilizarea valorii ICV la nucleii interfazici (G_1) pentru stabilirea valorii D_0 în radiobiologie și a nivelului de ploidie a plantelor; folosirea fluidelor magnetice în stimularea culturilor *in vitro* la plante; utilizarea unor caracteristici ultra-structurale ale nucleului în stabilirea anumitor modificări metabolice normale sau patologice; studiul interacțiunii nanoparticulelor de TiO_2 cu celula eucariotă; evidențierea efectului antistres al unor extracte naturale și produse de origine diversă; impactul unor metale grele și radionuclizi asupra celulei vegetale etc. Nivelul profesional înalt, atins de profesorul Gabriel Corneanu, este atestat de numărul mare de cărți, manuale și articole științifice publicate, de calitatea sa de membru al unor societăți științifice prestigioase din țară și din străinătate, cooptarea lui în comitetele de organizare, științific și de onoare ale unor manifestări științifice, sau în comitetele de redacție ale unor reviste de profil române și străine, în numirea sa ca referent oficial în comisii de susținere ale unor teze de doctorat în diverse centre universitare din țară (el însuși fiind conducător de doctorat în domeniul Biologie-genetică la Universitatea "Babeș-Bolyai" din Cluj-Napoca), invitația de a susține conferințe și prelegeri la universități și institute de cercetare din Italia, Japonia, Republica Moldova etc. Totodată, printr-o muncă susținută, continuă și deloc facilă, aceea de perfectare și realizare a unor contracte de cercetare de mare valoare în domeniile sale de expertiză, a reușit să atragă fonduri importante, care i-au permis să înființeze noi laboratoare didactice și de cercetare științifică la Universitatea din Craiova și apoi să le îmbunătățească treptat infrastructura de cercetare. A împărțit din știința și experiența sa și tinerilor studenți de la Universitățile "Ovidius" din Constanța și "Vasile Goldiș" din Arad.

Conștient de valoarea sa, de faptul că numai Dumnezeu le știe pe toate, iar oamenii învață unii de la

inițiative to promote the development of genetics in Romania, uniting the forces of all those who served the field, by laying the foundation of a National Society of Genetics and a specialized journal. Unfortunately, our approach did not have the expected echo among colleagues in the country, so the initiative was only in the project stage. Angry and disappointed that an initiative like this could not come to life, Professor Băra did not completely abandon the idea and, in the late 1990s, founded the Series of "Genetics and Molecular Biology" within the Annals of the University "Al. I. Cuza" from Iasi.

In the present article, I do not intend to analyse the work of Professor Gabriel Corneanu, his contributions in the fields addressed, but to evoke some of the coordinates of a special man, of a true friend and of a great character. However, I cannot overlook the fact that some of his scientific approaches can be considered pioneering works in Romanian research. Here are just a few of them: the use of ICV value at the interphase nuclei (G_1) to determine the D_0 value in radiobiology and of the level of plant ploidy; the use of magnetic fluids in stimulating *in vitro* cultures in plants; the use of some ultrastructural characteristics of the nucleus in establishing certain normal or pathological metabolic changes; the study of the interaction of TiO_2 nanoparticles with the eukaryotic cell; highlighting the anti-stress effect of some natural extracts and products of different origin; the impact of heavy metals and radionuclides on the plant cell, etc.

The high professional level, attained by Professor Gabriel Corneanu, is attested by the large number of books, textbooks and scientific articles published, by his membership in prestigious scientific societies at home and abroad, by his participation in the organising and scientific committees of some scientific events, or in the editorial committees of some Romanian and foreign journals, by his appointment as an official referent in the committees for the doctoral theses in various university centres in the country (himself being a doctoral supervisor in the field Genetics-biology at "Babes-Bolyai" University of Cluj-Napoca), and by the invitation to deliver conferences and lectures at universities and research institutes in Italy, Japan, Republic of Moldova, etc. At the same time, through the sustained, continuous and not that easy work of winning and developing high-value research contracts in his fields of expertise, he managed to attract important funds, which allowed him to establish new laboratories of scientific research at the University of Craiova and then gradually improve their research infrastructure. He shared his science and experience with the diligent students from "Ovidius" University of Constanța and "Vasile Goldiș" University from Arad.

Conscious of his own vale and of God only being all-knowing, whereas people are meant to learn from each other, Professor Gabriel Corneanu undertook one action that I greatly admired in him, which few of our academics would practice, namely to invite both

alții, pe când era în activitate profesorul Gabriel Corneanu realiza o acțiune pe care am admirat-o mult la el, pe care puținii dintre universitarii noștri și-au permis s-o practice, și anume să invite colegi din alte centre universitare din țară (între care m-am numărat și eu), dar și personalități ale științei din străinătate (de la universități din Japonia, Italia, Franța, Grecia, Bulgaria) să țină prelegeri de specialitate și conferințe studenților săi. Accepta cu bună știință concurența, dorea ca studenții lui să cunoască și alte modele de urmat, să ia contact și cu alte preocupări și realități, cu alte experiențe de viață și de cercetare, cu alte modalități de exprimare și de prezentare a informațiilor științifice. Nu se temea niciun moment că procedând astfel își va prejudicia prestigiul profesional, că se pune cumva în umbra altora, ci dimpotrivă avea credința că doar așa îi pregătește cum se cuvine pentru viață și profesie pe tinerii săi învățacei. Câți oare dintre profesorii din învățământul superior al zilelor noastre se încumetă să procedeze ca el?!

O altă calitate umană de invidiat la profesorul Corneanu era franchețea. Beneficiind de o experiență importantă în cercetare, de o bună documentare și informare în domeniile de specialitate pe care le acoperea, nu se sfia să spună lucrurilor pe nume în confruntările științifice la care participa. În asemenea ocazii se comporta în stil "nemțesc"- așa cum ne place nouă să spunem despre un lucru bine făcut. Probabil că multora dintre noi ni s-a întâmplat să asistăm la conferințe, mese rotunde, simpozioane etc, în care s-ar fi impus intervenția cuiva din sală pentru corectarea unor rezultate înșelătoare sau afirmații eronate și totuși nimeni nu a făcut-o. Dintr-un soi de delicatețe prost înțeleasă, sau din dorința de a nu supăra pe cineva, de a nu-și face adversari inutili, oamenii se codesc să ia poziție în unele situații de acest gen. Ei bine, profesorul Corneanu nu făcea parte din această categorie. M-am aflat alături de el la multe reuniuni științifice și m-am convins că participarea lui nu era una de formă, ci una activă, că intervenea în dezbateri ori de câte ori se impunea, venea cu experiența proprie și cu argumente în susținerea sau corectarea unor opinii exprimate, indiferent de persoana în cauză. Pentru el probitatea științifică era un lucru subînțeles, mai presus de orice.

Am admirat și prețuit la profesorul Corneanu simțul solidarității de breaslă și față de prietenii de suflet. Puteai conta pe el când aveai o problemă, indiferent de natura ei. A fost un om deschis, onest și jovial, căruia îi păsa de cei de alături. Mi-a fost dat să-i constat și apreciez prietenia sinceră, respectul și solidaritatea față de mine în cel puțin două ocazii. Arătam anterior că la ultima lui ediție (1983), simpozionul de genetică organizat de noi la Piatra Neamț nu a mai avut ecoul scontat, fiind onorat de mai puțini participanți decât la edițiile anterioare. Întrucât doream să fac din grupul de cercetare pe care îl conduceam unul competitiv și, conștient că prin astfel de acțiuni îți pui în valoare atât potențialul științific cât și capacitatea de organizare, m-am orientat spre o altă temă de interes național. Încă din 1971, din rațiuni financiare, grupul nostru de lucru (reduc numeric pe atunci) se axează

colleagues from other Romanian university centres (including myself) and foreign personalities of science (from universities in Japan, Italy, France, Greece, Bulgaria) to deliver specialized lectures and conferences to its students. He willingly accepted the competition, as he wanted his students to have other models to follow, to get in touch with other preoccupations and realities, with other life and research experiences, with other ways of expressing and presenting scientific information. He never feared that, in doing so, he would prejudice his professional prestige, that he would somehow put himself in the shadow of others; on the contrary, he had the strong belief that only this way would he prepare his young students to learn for life and a profession. How many of today's higher education teachers dare to do the same?!

Another enviable human quality possessed by Professor Corneanu was frankness. Benefiting from an important research experience, good documentation and information in the specialized fields that he covered, he would be really outspoken in the scientific confrontations in which he participated. On such occasions he behaved in a "German" style - as we like to say about a well-done thing. Probably, many of us happened to attend conferences, round tables, symposia, etc., where someone in the room should have rejected doubtful results or wrong statements, and yet nobody did. Out of some wrongly understood gentleness or desire not to upset anyone or cause some rivalry, people refrain from taking a stand in such situations. Well, Professor Corneanu would not do that. I participated along with him in many scientific manifestation and I was convinced that his participation was not a formal, but an active one, that he intervened in debates whenever required, came with his own experience and with arguments in support or against some opinions expressed, regardless of the person concerned. For him, scientific probity was by default above it all.

I admired and valued at Professor Corneanu the sense of solidarity of the "guild" and with his soul mates. You could count on it when you had a problem, no matter what its nature. He was an open, honest and joyful man who cared about those around him. I had the chance to acknowledge and appreciate his sincere friendship, respect and solidarity towards me on at least two occasions. We pointed out previously that, at its last edition (1983), the genetics symposium organized by us in Piatra Neamț did not have the expected echo, being honoured by fewer participants than in previous editions. As I wanted to turn the research group that I coordinated into a competitive one and, aware that this is a way to prove one's value and scientific potential as well as organisational capacity, I turned to another topic of national interest. Since 1971, for financial reasons, our working group (reduced in number at that time) had focused on complex research on some spontaneous and cultivated medicinal plants; meanwhile, we had gained enough experience and some notoriety among specialists in the field, so, in early 1986, I took the initiative to organise a national symposium with the theme "*Medicinal*

pe cercetări complexe asupra unor plante medicinale spontane și cultivate, dobândise între timp destulă experiență și oarecare notorietate printre specialiștii în domeniu, astfel că la începutul lui 1986 am luat inițiativa de a organiza un simpozion național sub genericul "*Plante medicinale – prezent și perspectivă*", prima lui ediție având loc la Piatra Neamț în luna mai a aceluiași an. Simpozionul a stârmit cu fiecare nouă ediție (organizată la interval de 2-3 ani) interesul a tot mai mulți specialiști (biologi, farmaciști agronomi, chimiști), iar după 1990 a căpătat caracter internațional, la lucrările lui participând și specialiști din Republica Moldova, Bulgaria și Serbia. Printre cei prezenți la lucrările acestuia s-au aflat mai de fiecare dată și cei doi prieteni, Mihaela și Gabriel Corneanu, care au apreciat audiența lui, modul de organizare și desfășurare, calitatea lucrărilor prezentate etc. Numai că, așa cum se întâmplă adesea la noi, o colegă pe care o adusesem în grup în 1978, o ajutasem în fel și chip timp de trei decenii, care poza într-o bună "prietенă" a mea, și-a permis în 2007 să-și însușească calitatea de organizator al acestui simpozion, fără să mă consulte sau anunțe în vreun fel de actul ei "pirateresc". În momentul acela mulți dintre cei ce cunoscuseră efortul pe care îl dedicasem ani în șir pentru reușita acestui simpozion au dezavuat gestul "doamnei", dar puțini au fost cei care s-au solidarizat cu mine, refuzând să-i onoreze invitația. Printre aceștia din urmă s-a numărat familia profesorilor Corneanu, care i-au declarat franc fostei mele colege că nu puteau caționa cu prezența lor la simpozion gestul ei necolegial, lipsa de respect și de etică, modul cum procedase față de mine fiindu-le străin.

În toamna lui 2008 m-am confruntat din nou cu un moment neplăcut. Deși eram membru titular al unei Academii din România, calitate care îmi dădea dreptul să proferez până la vârsta de 70 de ani (pentru că așa prevedea legea atunci), deși fusesem până în aprilie rectorul Universității "V. Alecsandri" din Bacău, cel care a urmat după mine la conducerea universității a decis să-i scoată la pensie pe toți profesorii ce împliniseră vârsta de 65 de ani. Din nefericire, multe universități din țară, sub pretextul unor economii financiare, au căzut în păcatul acesta, renunțând la serviciile unor profesori reputați, de care aveau încă mare nevoie. Surpriza de a fi scos la pensie pe nepusă masă a fost mare nu doar pentru mine, ci și pentru mulți dintre colegii mei, pentru oaspeții ce vizitaseră școala înainte și după mandatul meu de rector și văzuseră schimbarea totală a înfățișării acesteia, îmbunătățirea vizibilă a condițiilor de lucru și de studiu, a vieții în cămine etc. Cine crede că trecerea de la viața activă la cea de pensionar este ușoară și vine ca o binecuvântare după o viață de muncă, se înșală! Când a aflat această veste, profesorului Corneanu nu i-a venit să creadă și, ca un prieten adevărat ce-mi era, a căutat și găsit cuvinte potrivite pentru a mă ajuta să trec peste acel moment neplăcut, pentru a-mi alunga revolta, dezamăgirea și frustrarea. Numai că, un an mai târziu, avea să fie și el victima unei decizii asemănătoare la Universitatea din Craiova, o decizie la fel de brutală și

plants – current state and perspectives", its first edition taking place in Piatra Neamț in May of the same year.

With each new edition (organised every 2-3 years), the symposium aroused more and more interest on the part of specialists (biologists, agronomist pharmacists, chemists), and, after 1990, it gained international character, given that, in its works, there also participated specialists from the Republic of Moldova, Bulgaria and Serbia. Among those present at almost every edition, we counted the two friends, Mihaela and Gabriel Corneanu, who appreciated the way of organising and managing it, the quality of the works presented, etc. But, as it often happens, a colleague whom I had brought to the group in 1978 and had helped in every possible way for three decades, while posing in a good "friend" of mine, took the liberty in 2007 to assume the status of organiser of this symposium, without consulting me or announcing in any way her "piracy" act. At that time, many of those who had known the effort that I had devoted for years to the success of this symposium disapproved of the "lady's" act, but few were those who sympathized with me, refusing to honour her invitation. Among the latter were the Corneanu family, who declined the invitation to participate and told my former colleague frankly that they could not approve of her non-collegial gesture, disrespect and lack of ethics proven by the way she had treated me.

In the fall of 2008, I faced once again an unpleasant situation. Despite the fact that I was a full member of an Academy in Romania, a position that entitled me to maintain my professorship until the age of 70 (because this was the law at the time) and the fact that I had been the rector of "Vasile Alecsandri" University until April, my successor in this position decided on the retirement of all the professors who had turned 65 years old. Unfortunately, many universities in the country, under the pretext of financial savings, have committed this sin, renouncing the services of reputed professors, who were still in great need. The surprise of being forced to retire was not only great for me, but also for many of my colleagues, for guests who had visited the university before and who had seen after my term as a rector the total change in its appearance, the visible improvement of the conditions for work and study, etc. Whoever thinks that the transition from working life to retirement is easy and comes as a blessing after an active life is wrong! When he heard this news, Professor Corneanu could not believe it and, as a true friend of mine, he searched and found the right words to help me get through that unpleasant moment, to recover from my revolt, disappointment and frustration.

Only that, a year later, he would also be the victim of a similar decision at the University of Craiova, a decision as brutal as it was unexpected given that, for more than four decades, he had served that institution the best he could, placing it on top of his priorities. They disposed of his services without embarrassment, immediately after the specialisation to which he was assigned passed through the periodic evaluation by the ARACIS

neavenită, deși timp de peste patru decenii servise școala aceea cum știuse și putuse mai bine, o pusese mereu în prim planul grijilor sale. Fusese păstrat la catedră până specializarea la care era încadrat a trecut de evaluarea periodică de către comisia ARACIS, după care s-au dispensat fără jenă de serviciile lui. Numai cine trece printr-o astfel de situație poate înțelege cât e de greu. A fost o lovitură neașteptată și dureroasă, care l-a rupt brusc și nemeritat pe Gabi de ce-i era lui mai drag, pe care nu a putut-o uita și depăși, care l-a costat se pare inclusiv sub aspectul stării de sănătate. De data asta am încercat eu să-l consolez cu noul său statut, să-l fac să admită că există viață și după pensie, împărțându-i din preocupările care m-au ajutat să mă detașez cumva de acel moment dificil, de o rană ce nu se va vindeca probabil niciodată.

Profesorul Gabriel Corneanu știa să fie o gazdă bună, făcea tot ce-i stătea în putință să te simți bine în preajma lui. Era un tip vesel, atent, generos. Nu te plictiseai alături de el, având mereu ceva interesant de istorisit sau de comentat. Nu pot uita deplasarea întreprinsă cu familia Corneanu la o conferință ce a avut loc în 2007 la Sofia (Bulgaria). Am ajuns cu trenul la Craiova, iar din gară am fost preluat de cei doi și împreună cu ei am mers la un restaurant, iar după cina de acolo am fost cazat într-o cameră de oaspeți a universității. A doua zi dimineață am pornit-o spre Sofia cu mașina condusă de Mihaela. Nu au lipsit unele peripeții pe traseu pentru că, nu-i așa, altfel nu ne-am aminti unele momente trăite în viață. Ajunși la Sofia am beneficiat de o cazare bună, într-un apartament rezervat pentru noi de profesorul Ivan Iliev, prieten al familiei Corneanu. Șederea la Sofia a fost poate unica ocazie în care ne-am aflat mai multe zile împreună, detașați de problemele din țară, un prilej minunat de a discuta nestingheriți subiecte diverse. Mi-a rămas vie în amintire, strădania celor doi de a pregăti micul dejun și cina în bucătăria apartamentului unde eram cazați, grija lor de a mă simți bine, ca și când le-aș fi fost oaspete acasă. Aș zice, fără să exagerez, că s-au purtat cu mine atunci aproape părințește. Atât de grijulii și atenți au fost, încât m-am simțit cu ei ca într-o adevărată familie.

În 2008 am dat curs invitației profesorului Corneanu de a participa la un simpozion organizat la Facultatea de agricultură de la Craiova. De data asta am mers însoțit și de două tinere colege care îmi fuseseră doctorande, la una dintre ele Gabi fiind membru în comisia de referenți. A fost un prilej să cunosc orașul lui natal prin care m-a plimbat, mi-a povestit momente din istoria acestuia, mi-a arătat o serie de clădiri și monumente importante - mândrie a orașului din Bănie, inclusiv una din realizările recente - fântâna muzicală din centrul orașului. Cina festivă a fost organizată într-un adevărat palat, reședința unui fost primar al orașului donată comunității, devenită mai apoi Casa Universitarilor din Craiova. Am fost impresionat de interioarele acestei clădiri, am avut ce privi și admira, inclusiv piesele de mobilier. Acea seară va rămâne și ea un reper al întâlnirilor noastre, pentru că Gabi Corneanu a făcut tot ce putea ca noi, oaspeții lui din Moldova (de la Iași și Bacău), să ne simțim bine. Nu pot

comision. Only those who are faced with such a situation can understand how difficult it is. It was an unexpected and painful blow, which deprived Gabi suddenly and undeservedly of what was dearest to him, a heavy blow which he could not forget and overcome and which impacted on his health. This time, I was the one who tried to comfort him, to make him accept that there is life after retirement, by sharing with him the preoccupations that helped me detach from that difficult moment, from a wound which will probably never heal.

Professor Gabriel Corneanu knew how to be a good host, he was doing everything in his power to make everyone feel good in his company. He was a cheerful, attentive and generous person. One could not get bored with him, as he always had something interesting to tell or comment on. I cannot forget the trip undertaken with the Corneanu family at a conference held in 2007 in Sofia (Bulgaria). I arrived by train to Craiova, and from the station I was taken by the couple to a restaurant, and, after dinner, to a guest room of the university. The next morning we headed for Sofia in Mihaela's car. There were some incidents on the route, of the kind that make us remember some moments lived in life. Arriving in Sofia we benefited from good accommodation, in an apartment booked for us by Professor Ivan Iliev, a friend of the Corneanu family. Staying in Sofia was perhaps our only occasion to spend several days together, away from the problems in the country, a wonderful opportunity to freely discuss various topics. I cherish the memory of the two friends preparing breakfast and dinner in the kitchen of the apartment where we were staying and their care to make me feel good, as if I was a guest at their home. I would say, without exaggeration, that they behaved with me in a parent-like manner. They were so careful and attentive that I really felt like family with them.

In 2008, I honoured the invitation addressed by Professor Corneanu to participate in a symposium organised at the Faculty of Agriculture in Craiova. This time, I went with two young colleagues who had been my PhD students, one of them having Gabi as a member of the committee of referents. It was an opportunity to get to know his hometown, where he took me on a tour, presented important moments in its history, showed me a number of well-known buildings and monuments, including one of the latest achievements – the music fountain at the centre. The festive dinner was organised in a real palace, the residence of a former mayor of the city donated to the community, later become the University House of Craiova. I was impressed by the interiors of this building, I could feast my eyes on everything there, including the furniture. That evening will also remain a milestone of our meetings, because Gabi Corneanu did everything he could for us, his guests from Moldova (from Iasi and Bacau), to feel good. I cannot forget the warmth he showed to my companions whom, to my amusement, he called "little candies". Their reaction is easy to understand! From his height, the professor behaved with the young colleagues from another university centre as a

uita căldura pe care a arătat-o însoțitoarelor mele pe care, spre amuzamentul meu, le-a tratat cu termenul de "bombonici". E lesne de înțeles reacția lor! De la înălțimea sa, domnul profesor se comporta cu tinerele colege din alt centru universitar ca un magistrat și tutore, dar și ca prieten, încercând să le infușe încredere în potențialul lor și curaj în misiunea asumată, ceea ce nu e puțin lucru la început de drum. Bonomia lui i se citea pe chip, astfel încât una din doctorandele mele, când l-a cunoscut, i-a asemuit figura cu cea a lui Moș Crăciun.

Statutul acesta de gazdă bună și primitoare l-am simțit și cu alte două prilejuri, în orașe în care el însuși era oaspete, dar în care, din motive profesionale sau de familie, se simțea mai acasă decât mine. Gabriel Corneanu își realizase doctoratul în Cluj-Napoca și tot aici devenise peste ani el însuși conducător de doctorate, ceea ce l-a ajutat să cunoască mai bine decât mine orașul, așa încât în 2009 când am fost referent la susținerea tezei uneia din doctorandele sale, s-a ocupat de toate cele ca să nu duc lipsă de nimic, prezentându-mi totodată unele zone și obiective importante din oraș. După ieșirea la pensie profesorul Corneanu a stat mai mult la Timișoara decât în Craiova, întrucât soția sa revenise între timp la universitatea în care se formase (USAVMB), de data asta pe un post de profesor, ocupat prin concurs. La Timișoara ne-am văzut pentru ultima dată. Era în noiembrie 2014 și, profitând de o vizită la Universitatea de Vest într-o misiune de evaluare ARACIS, nu puteam rata ocazia de a-l întâlni pe prietenul meu Gabriel Corneanu. Ne-am plimbat puțin prin oraș, am "pus țara la cale", am luat prânzul împreună. De atunci am rămas doar în contact telefonic, uneori și acesta dificil de practicat din cauza stării lui de sănătate. Aș fi dorit să-l revăd în octombrie 2017 când am participat la o conferință AOȘR la Timișoara dar, din păcate, starea de sănătate precară în care se afla nu ne-a permis să ne întâlnim. Am sperat mereu că va depăși momentul greu prin care trecea, că sănătatea i se va ameliora și într-o bună zi ne vom bucura de o revedere specială. Ne-am auzit ultima dată la telefon pe la sfârșitul acestei primăveri. Vocea nu-i trăda starea fizică în care se afla. Părea încrezător că va ieși învingător din lupta cu boala nemiloasă ce-l chinuia de ceva vreme, dar n-a fost să fie! Într-o zi de iulie a acestui an ne-a părăsit pentru totdeauna, lăsând familiei și celor ce i-am fost prieteni un mare gol în suflete, sentimentul neputinței în fața destinului.

Profesorul Gabriel Corneanu va rămâne în memoria noastră o personalitate complexă, un profesionist desăvârșit, un slujitor devotat instituției sale, un soldat credincios misiunii sale de dascăl și cercetător, veșnic la datorie, care a pus mai presus de toate progresul domeniilor științifice în care s-a implicat, un om plin de solitudine, un tip prietenos, altruist, cald, onest, generos. Pentru mine a fost ca un frate, ceea ce mă face să-i simt și mai acut lipsa. Când ajungi la o anumită vârstă e foarte greu să te despați de prietenii de o viață! Sper ca Bunul Dumnezeu să-i hărăzească acolo unde a

teacher and a tutor, but also as a friend, trying to instill confidence in their potential and courage in the assumed mission, which is not little at the beginning of one's career. His being such a good-natured fellow made one of my doctoral students, upon meeting him, liken his figure to that of Santa Claus.

I benefited from this role of a good and welcoming host on other two occasions, in cities where he himself was a guest, but in which, for professional or family reasons, he felt more at home than me. Gabriel Corneanu had obtained his doctorate in Cluj-Napoca and had become a doctoral supervisor himself over the years, which helped him to know the city better than I did, so in 2009, when I was a referent the thesis of one of his doctoral students, he made sure that I would not miss a thing, taking me on a sightseeing tour of the city. After his retirement, Professor Corneanu stayed longer in Timișoara than in Craiova, because his wife had returned to the university where she had graduated (USAVMB), this time as a professor, a position occupied by academic contest. It was in Timișoara that we met for the last time.

In November 2014, taking advantage of a visit to the West University of Timișoara on an ARACIS evaluation mission, I could not miss the opportunity to meet my friend Gabriel Corneanu. We wandered around the city, chatted leisurely and had lunch together. Since then, we have only been in contact by phone, sometimes made difficult by his health condition. I would have liked to see him again in October 2017 when I attended an AOSR conference in Timișoara, but, unfortunately, his precarious state of health did not allow us to meet. I have always hoped that he will overcome the difficult moment he went through, that his health will improve and, one day, we will enjoy a special reunion. We last spoke on the phone at the end of last spring. His voice did not betray his physical condition. He seemed confident that he would win the battle with the ruthless disease that had been tormenting him for some time, but it was not meant to be! On a July day of 2019, he left us forever, leaving behind a large void in the souls of his family and of those who stayed his friends and enhancing the feeling of helplessness in the face of destiny.

Professor Gabriel Corneanu will be cherished as a complex personality, a well-accomplished professional, a devoted servant of his institution, a faithful soldier of the mission of educator and researcher, always on duty, the man who put above all the progress of the scientific fields in which he was involved, a person who was serious, altruistic, honest, generous, warm, friendly and full of solicitude. People like him are met more and more rarely nowadays. For me he was like a brother, which makes me feel even more deeply his loss. When you reach a certain age, it is very difficult to part with lifelong friends! I can only hope that God will bless him, wherever he went, with one place that only He can destine to the chosen ones.

plecat un loc pe care numai EL îl poate rezerva celor
aleși.

Prof. univ. dr. Gogu Ghiorghiță
Academia Oamenilor de Stiinta din Romania